

lertid ogsaa fastholde, at Lærerne ved Seminarierne ikke kom til at give Charakterer, og jeg skjønner i saa Fald ikke, at der var den mindste Betænkelighed ved at gaae ind paa det omhandlede Forslag. Ministeren vilde saa have gjort Noget ligeoverfor de bestandige Raab om, at der maa gjøres Noget med Hensyn til Seminarierne. Derved vilde skabes en Maalestof, som dog nogenlunde kunde tjene til Veilebning ved Afgjørelsen af, hvorvidt Seminarierne virkelig fortjene den ilde Omtale, som gives dem fra forskjellige Sider af Thinget, og det vil da vise sig, om de virkelig staae saa svagt ligeoverfor de eksisterende private Instituter, som der siges. Jeg troer i det Hele, at Sagen selv fortjener, at man gjør et Skridt, for dog at bringe en lille Smule Klarhed tilveie.

Med Hensyn til et Punkt, som er fremdraget af den ærede Folkethingsmand fra Aalborg Amts 2den Valgfreds (Spønsted), er der allerede fra en anden Side fremkommet Indvendinger, som dog ikke ganske have fyldestgjort mig, og jeg skal derfor tillade mig at tage dette Punkt for igjen, idet jeg foruden den ærede Folkethingsmands Ytringer medtager nogle Bemærkninger af den høitærede Finantsminister. Jeg sigter her til den nævnte ærede Folkethingsmands Forslag om, at Entekassens Underbalance skulde dækkes af de betydelige Overskud i Contanter, som Livrenteanstalten og Livsforsikringsanstalten have, hvilke da til Gjengjæld kunde faae 4 pCt. Statsobligationer. Jeg skal ikke nægte, at det ikke er godt at see, hvad den egentlige Mening er hermed; thi hvad forstaaer den ærede Folkethingsmand ved disse to Selskabers „Overskud i Contanter?“ Det er ikke let ved et saadant Selskab at faae afgjort, hvad der er Overskud, og det er ialtsald ganske vist, at den Beholdning, disse Selskaber have, paa ingen mulig Maade kan være at betragte som Overskud, ligesom det ogsaa er vist, at det ene Aars Overskud ikke svarer til det andet Aars, af hvilken Grund det er aldeles correct at beholde en Reservefond, for at hvide paa den Ulighed, som ellers kunde fremkomme ved Pengemidlernes Anvendelse. Dette trænger ikke til nærmere Forklaring; men dernæst spørger jeg: Er det i og for sig forsvareligt at følge det nævnte Forslag? Er

ikke det hele Beløb, som er opsamlet under de to Selskaber, Interessenternes Eiendom? Hvis man har nogen Tvivl derom, saa følg man Sagens Historie, og man vil da finde, at der var et Tidspunkt, da det var under Ventilation, om ikke de to Selskaber skulde gaae over til en egen Bestyrelse, saaledes at de kom til at staae uden Forbindelse med Statskassen. Det er tilfældigt, at de endnu staae i denne Forbindelse, men dengang fandt man dette saa rart; jeg troer, at man nuomstunder vilde have betænket sig derfor. Det er altsaa som sagt tilfældigt, at disse to Instituter staae i Forbindelse med Statskassen, og man er ikke berettiget til at benytte denne Tilfældighed saaledes, at man derved berøver Interessenterne Noget af, hvad der tilkommer dem. Det undrer mig saameget mere, at den nævnte ærede Folkethingsmand har kunnet fremsætte et saadant Forslag, som han selv under 25de November 1848 har contrafigureret en Approbation paa en forandret Plan for Livsforsikringsanstalten i Kjøbenhavn, hvori der gives Tilfikkning om, at det ligesom ved en allernæste Resolution af 25de November 1847 „bliver allernaadigst bifaldet, at Livsforsikringsanstalten fra indværende Aar at regne gaaer over til en af Staten garanteret Anstalt, saaledes at dens Fond stedse skal blive separat, og ikke sammenblandes med noget Andet.“ Dette Tilfagn fornæbdes altsaa, og det forekommer mig derfor besynderligt, at man kan ville stille denne Anstalt paa en anden Maade i Forhold til Statskassen, end man dengang gjorde. — Naar jeg nu iøvrigt skal berøre dette Institut, er det overhovedet ikke min Hensigt at gjøre nogensomhelst Indvending imod den Maade, hvorpaa dets indre Bestyrelse er ordnet, eller den Plan, hvorpaa det hviler; jeg troer, at det er en saa vel funderet og en med Hensyn til den indre Bestyrelse saa vel ordnet Anstalt, som man overhovedet har nogetsteds; men jeg troer, det er urigtigt, naar Ministeriet og Livrenteselskabets Bestyrelse ikke have villet gaae ind paa Befolkningens Trang med Hensyn til en lettere Afgang til Benyttelsen af Anstalten. Jeg kan forsikre den høitagtede Finantsminister, at der igennem Befolkningen gaaer en Stræben efter at staffe sig lettere